

Saalænge der kun er faa Enker at pensjonere til, kan Kassen aarlig lægge Noget op, og naar der faa bliver flere Enker, faa har den i den ved Rente og Rentens Rente accumulerede Capital Noget at holde sig til. Det er ved Stiftelsen af denne Kasse forudsæet, at den ikke vilde kunne paatage sig den hele Forpligtelse til at supplere Enkepensionerne, fordi dertil kunde den opsparede Sum og de aarlige Sammenstød let blive utilstrækkelige, og det er derfor bestemt, at det høieste Tilskud, der gives, er 100 Rbd. til det Kald, hvorpaa der er 2 Enker, og 200 Rbd., hvor der er 3. Nu er det vist, at i mange Kald er Enkepensionen meget mere end 100 Rbd., og altsaa er dette Tilskud ofte utilstrækkeligt. Men denne Kasse, der naturligtvis Intet betaler til de ældre Enker, og, naar der paa et Kald, der allerede forud havde Enke, kommer en ny, kun, supplerer dennes Pension ved at udbetale Dvotadeel af den Afgang, hun efter Lovens skulde lide, denne Kasse kan efterhaanden erhverve det fornødne Fond til stedse at kunne opfylde sine Forpligtelser. De 2 andre Hjelpeenkedasser, der eksistere i Jylland, nemlig i Viborg og Ribe Stifter, ere tilsyneladende, naar man blot vil see paa de Forpligtelser, de engang have indgaaet, mere betryggende for Enkerne. Der er nemlig fastsat, at der til enhver Tid skal fordeles saa meget paa Præsterne, som der behøves for at kunne supplere den dobbelte Pension, men det er dog høist usuldkomme Indretninger og som i Tidens Længde vist ikke kunne bestaae. Det er naturligt, at en saadan Kasse staaer sig ret godt i Begyndelsen, og ret gamle er ingen af dem. De ældre Enker komme dem naturligtvis ikke til Last. Det er først, naar der, efterat Indretningen er oprettet, kommer to Enker, og saalænge den ene af disse hører til de ældre, supplere de blot den Deel, som den nye Enke taber ved Dødslingen. Den har altsaa i Begyndelsen, ligesom andre lignende Instituter, hvilket har været saa forførerisk for de Vedkommende, faa Udgifter; men efterhaanden som den har været længere, komme der mange Udgifter, og disse blive da tilsidst uoverkommelige. At virkelig en Enkekasse, som er saaledes baseret, bliver i Tidens Længde saa

bebyrdende for Vedkommende, at de maae ønske og være berettigede til at faae den opløst, har man Exempler paa. Det stærkeste og nærmest lignende Exempel har man i en lignende Hjelpekasse, som i 1806 blev oprettet for Lolland-Falsters Stift paa den samme Basis som den ribeske og viborgske, at Præsterne skulde aarlig sammenskyde Saameget, som der behøvedes, for at begge Enkerne kunde faae fuld Pension. Men i 1841 viste det sig, at det var blevet en saa overdreven Byrde for Geistligheden, at den maatte attraae at faae en Forandring. Det var nemlig gaaet saavidt, at der var flere Præster, som gave nogle og tredive Rbd. om Aaret; ja Enkelte havde endog givet over 60 Rbd. som Bidrag; det forstaaer sig, at det var kun gode Kald, som gave saa store Bidrag, men det var dog et meget betydeligt, man saaledes gav, ikke til Fordeel for sin egen Enke, men til alle dem, der vare i hele Stiftet, og langt mere, end man havde tænkt, da man oprettede Institutet. De ønskede derfor en Forandring. Begjering herom blev baade anbefalet af Stiftsørigheden saavel af Provsterne, som ogsaa med med meget stor Pluralitet af Præsterne, og gif ud paa, at den egentlige Pensionskasse maatte, efterat have opfyldt alle de nærværende Forpligtelser, ophøre og gaae ind i Hjelpeenkedassen, for at Byrden ikke skulde blive altfor uoverkommelig, og det blev ogsaa ved et Rescript af 30te April 1841 bevilget. Det er altsaa et Beviis for, at Byrden for Præsterne blev saa uoverkommelig, ved at skulle give saadanne Bidrag, at man maatte see paa en anden Maade paa Enkernes Beskøftning at faae det forandret. Da næsten hele Geistligheden var enig dert, og naturligtvis alle de nuværende Interessenters og Enkers Rettigheder bleve forbeholdte, var der ikke noget veien derfor. Man har et andet Exempel, den første af disse Hjelpeenkedasser, som dog var meget bedre indrettet, end nogen af de paafølgende, og havde ganske andre Resourcer, men som dog efterhaanden befandtes at behøve overordentlige Bidrag, nemlig den sjællandske. Det var, som sagt, den første Hjelpeenkedasse, man havde; den blev oprettet 1791 ved Biskop Valles store Birkfornhed og Interesse for Geistligheden, paa den Maade, at hver